

Сабрани у Лелићу показујемо да јесмо деца Светог владике Николаја, деца Светог Саве, Црква Христова и народ Божји

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре, и својим Васкрсењем једанпут за свагда учини, потврди и показа да смо створени за живот и да смрт није природна и нормална за људско биће. Зато смо, браћо и сестре, испуњени неизрецивом радошћу и благодарношћу у односу на Господа нашег, а данас посебно јер нас је у радости Васкрсења, у радости тријумфа живота, лепоте, љубави, смисла и врлине сабрао овде, у ову светињу, пред мошти Светог владике Николаја на дан када се молитвено сећамо њега и заједно с њим славимо Господа нашег.

Свети владика Николај је у нашем народу вољен, љубљен, слављен и прослављан као један од најсветијих из нашег рода. Многи кажу да је Свети Сава засадио дубоко корен православне вере у нашем народу и да су онда многи преподобни, свети, мученици, јерарси, бројни знани и незнани из нашег народа ту веру не само чували и умножавали, него њоме и живели и остављали плодове духовне којима се и ми данас хранимо. А један од оних кога многи међу нама сматрају највећим после Светог Саве јесте управо Свети владика Николај, који нас је сабрао у овој светињи у лелићком крају, у

овај дивни, сунчани и благословени дан, у Недељу ослабљенога, у недељу која нас подсећа на то шта је овај свет, шта је људски род и шта је свако од нас.

Наиме, у одломку из Јеванђеља о ослабљеном чули смо причу која помиње бању Витезду као место исцељења, као место спасења, али као место исцељења које се потврђивало и пројављивало као такво само један дан у години и то у дан када је анђеоски Господњи силазио у воду, давао јој чудесну моћ и она би исцељивала једанпут у години само једног. Само онај који би први ушао у воду, тај би био исцељен. И видимо једну потресну слику, драматичну слику, рекли бисмо трагичну слику. Видимо бању у којој је окупљено мноштво људи: глувих, немих, убогих, слепих, демонизованих, болесних од разних болести. И сви окупљени чекају тај дан и чекају тај тренутак, гурајући се, отимајући се да буду први који ће ући у воду, јер ће само такви бити исцељени. И ту је међу њима и један човек који је 38 година болестан. Из краја ове приче видимо да је телесно болестан, али да је та телесна болест проузрокована грехом. Другим речима, видимо да је болестан и духовно.

Он 38 година долази ту, али немоћан је, ослабљен је, нема снаге сам да уђе у воду. И Господ га види, препознаје у њему упорност, неодустајање од тога да се исцели. Препознаје у њему истрајност, а то значи ипак и веру у то да може бити исцељен. Прилази му и не пита га: „Да ли хоћеш да те ја исцелим?“, него: „Желиш ли здрав да будеш? Хоћеш ли здрав да будеш?“ Наравно, то питање би могло бити увредљиво, јер чим је ту 38 година и чим упорно долази, значи да хоће и да жели да буде здрав. Али овом речи Господњом „Хоћеш ли здрав да будеш?“, Господ хоће да извуче из овог болесног да се јавно, јасно и гласно види да он жели да буде здрав, да има вере, да има наде. И зато га пита: „Да ли хоћеш здрав да будеш?“ И овај човек тужно одговара да хоће, али да нема човека који може да му помогне да уђе у ову воду и да буде исцељен.

С једне стране, дакле, видимо да се сви отимају и мисле само на себе. Испуњени су ипак највећом бригом о томе да њима буде добро. Рекли бисмо да је претежнији егоизам него осећање муке ближњег. Свако дакле мисли на себе и свако хоће први да уђе у воду. А овај човек нема човека. И заиста, браћо и сестре, ако говоримо о највећем нашем проблему у светлости празника Васкрсења Христовог, заиста нема човека! Не може човек сам из себе и сам од себе да буде исцељен. Не може човек у крајњој линији сам од себе својим силама и моћима, ма ко био, ма какве вештине имао, да победи

свог највећег непријатеља који се зове смрт. И ево Господ то чини, васкрсавајући из мртвих, а пре тога поставши човек. Међутим, често ми немамо човека и за најелементарније своје потребе. Немамо некога ко ће да нас разуме, нема некога на чије раме можемо да положимо своју муку, своју душу, своју главу. Немамо често човека.

Могли бисмо да се запитамо какав је овај човек био, који 38 година долази а нема никог да му помогне. Какав ли је тек он био кад нико није хтео да му помогне? И ми се често питамо зашто нема помоћи ниоткуда и ни од кога, а не питамо се нисмо ли можда својим животом, својим поступцима, својим односом према ближњима и ми заслужили да нико на нас не обраћа пажњу. Независно од тога, браћо и сестре, ма колико пали, ма колико били болесни, ма колико били беспомоћни, ма колико и заслужили да нам нема помоћи и када нас сви оставе – ако имамо наде и ако имамо вере у себи, има човека! Постоји Богочовек, Син Божји који је постао човек, и ако у нама има вере никада нећемо бити остављени сами. Када има вере, исцелиће нашу унутарњу болест, наше страсти, егоизам и самољубље, а онда ће исцељивати и све оно што је последица тих унутрашњих болести што се види споља.

Али има, браћо и сестре, човека! Има и људи који су Христови људи, има светитеља Божјих који су обожени и који су такође увек ту са нама. И они чине чуда, исцељују, помажу, разумеју нас. Ту су са нама онда када у нама има вере, када им прилазимо не магијски или, не дај Боже, гордељиво мислећи да су дужни да нам помогну, него због тога што су они били смирени, што су се уподобили Христу. Господ њих има као анђеле који долазе у бању Витезду, у воду поред које и ми грешни и погрешни стојимо, силазе и уводе нас и исцељују нас. Такав је, браћо и сестре, и светитељ Божји кога данас славио – Свети владика Николај, који је спојио молитву и мисао, који је спојио Исток и Запад, који је спајао људе међусобно удаљене по идејама и идеологијама, који је учинио да вера обичног народа буде једно са најумнијом и најмудријом вером великих богослова, који је сам узео крст свој и пошао за Христом, распео се, да би онда Господ и њега Васкрсењем својим учинио да он васкрсне међу нама и да се из далеке земље, преко седам мора и седам гора, врати у своје родно место и, ево, учини да оно постане бања Витезда, да и ми данас дошавши овде као овај 38 година болесни несретник, и ми болесни од грехова својих, од страсти, од мржње, од зловоље, од нетрпељивости међусобне, препознајући љубав Светог владике Николаја према Богу свом и нашем и љубав његову према свом народу, молећи се заједно са њим у овој бањи Витезди његовим молитвама будемо увек исцељивани.

А то можемо ако хоћемо. То можемо ако имамо вере, наде и љубави, а чињеница да смо овде сабрани показује да јесмо деца Светог владике Николаја, деца Светог Саве, самим тим Црква Христова, народ Божји. Зато, браћо и сестре, нека би Господ дао да то останемо и увек се овде сабирамо, а Он да нам да веру, наду и љубав како бисмо Њега, заједно са свим светима, на челу са Светим Савом, Светим владиком Николајем, Светим оцем Јустином, Њега Једног у Тројици Бога славили сада и увек и у векове векова. Амин.